

Предъ него живота
изплаввалъ чудесень
и после
заспивалъ
усмихнатъ.

Но въ коридора
тихо говорятъ.
Сетне секунда покой.
Нѣкой полека вратата отворилъ. —
Хора. Задъ тѣхъ часовой.

Нѣкой отъ групата,
плахо и глухо,
казалъ му:
„Хайде, стани“.

Гледали хората,
тѣпо и кухо
сивитѣ, влажни стени.

Онзи въ леглото,
разбралъ, че живота
е свършенъ за него,
и въ мигъ
скочилъ, избърсалъ потята отъ челото
и гледалъ съ дивъ погледъ
на бикъ.

Но лека — полека
човѣкътъ се сѣтиль —
страхътъ е безъ полза,
ще мре.
И нѣкакъ въ душата му
станало свѣтло.